

LIBRIS

We know
books

LISA JEWELL

O VIAȚĂ REGĂSITĂ

Traducere din limba engleză și note
ANDREEA NĂSTASE

LITERA

București
2020

1

Laurel intră în apartamentul fiicei sale. Era întunecos și apăsător, în ciuda soarelui de afară. Fereastra din față era umbrită de o glicină scăpată de sub control, iar cealaltă parte a apartamentului dădea spre păduricea din spate.

O achiziție necugetată, asta era explicația. Hanna primise primul bonus din carieră și dorise să se asigure că va investi banii în ceva durabil, temându-se să nu-rișipească pe nimicuri. Oamenii de la care-l cumpăraseră adunaseră diverse obiecte drăguțe, însă Hanna nu-și făcuse niciodată timp să-l mobileze, iar acum locul semăna cu un trist refugiu post-divorț. Faptul că nu se obosise să deretice înainte de vizita mamei, știind că nu va fi acasă la sosirea ei, demonstra că nu reprezenta nimic mai mult decât o cameră de hotel cu pretenții.

Mânată de forța obișnuinței, Laurel străbătu rapid holul prăfuit și intră direct în bucătărie, unde scoase de sub chiuvetă trusa de curățenie. Se părea că Hanna lipsise de acasă în noaptea precedentă. Nu se vedeau nici un castron de cereale murdar, nici o pată de lapte pe blaturi și nici un tub de mascara lăsat să se usuce lângă oglinda de machiaj de pe pervazul ferestrei. Laurel simți un fior rece pe șira spinării. Hanna se întorcea întotdeauna acasă. Hanna nu avea unde să

se ducă în altă parte. Își luă poșeta și scoase telefonul. Îi găsi numărul și o apelă cu gesturi febrile, ezitând la intrarea robotului, așa cum pățea întotdeauna când Hanna era la muncă. Telefonul îi alunecă din mâini, dar reuși să-l prindă pe marginea pantofului, salvându-l în ultima clipă.

- La naiba! mormăi și ridică telefonul, privindu-l speriată. La naiba!

Nu avea pe cine să sune, pe cine să întrebe: „Știi ceva de Hanna? Ai idee pe unde este?” Pur și simplu viața ei nu funcționa așa. Nu avea legături pe nicăieri. Doar mici insule de viață, risipite ici-colo.

Își spuse că era posibil ca Hanna să fi cunoscut un bărbat, dar respinse imediat ideea drept improbabilă. Hanna nu avusese niciodată un iubit. Pe nimeni, niciodată. Cineva sugerase la un moment dat că s-ar fi simțit vinovată dacă ar fi avut un iubit fiindcă sora ei mai mică n-avea să aibă niciunul, niciodată. Atunci, aceeași teorie s-ar fi putut aplica și aceluia apartament demn de milă și, în general, vieții ei sociale inexistente.

Laurel își dădu seama că reacționa exagerat și, simultan, că nu exagera. Când ești părintele unui copil care într-o dimineață a plecat de acasă cu rucsacul plin de cărți ca să citească la o bibliotecă aflată la cincisprezece minute distanță, dar nu s-a mai întors niciodată, nu există reacții exagerate. Faptul că se afla în bucătăria fiicei sale și și-o imagina pe aceasta zăcând moartă într-un șanț, pe motiv că nu lăsase în chiuvetă un castron murdar de cereale cu lapte, nu era câtuși de puțin nerezonabil în contextul experienței sale de viață.

Introduse numele firmei pentru care lucra Hanna într-un motor de căutare pe internet și apăsa linkul cu

numărul de telefon. Când centrala îi făcu legătura cu biroul Hannei, Laurel își ținu respirația fără să vrea.

- Hanna Mack la telefon.

Ea era. Vocea fiicei sale, bruscă și lipsită de personalitate.

Laurel nu spuse nimic. Atinse doar butonul de întrerupere a conexiunii de pe ecranul telefonului și îl vârî înapoi în poșetă. Deschise mașina de spălat vase a Hannei și începu să scoată vasele curate.

2

Cum fusese viața lui Laurel cu zece ani în urmă, pe când avea trei copii, nu doi? Se trezise oare în fiecare dimineață pătrunsă de bucuria vieții? Nu. Laurel fusese întotdeauna o persoană mai curând pesimistă. Găsea motive să se plângă până și în cele mai plăcute situații și era capabilă să guste bucuria unor vești bune într-o clipită, urmată aproape instantaneu de noi și noi motive de îngrijorare. Așadar, se trezea în fiecare dimineață convinsă că dormise prost, chiar dacă nu era așa, îngrijorată că avea burta prea mare, că avea părul prea lung sau prea scurt, că avea o casă prea mică sau prea mare, că nu mai avea bani în cont, că soțul ei era prea leneș, că plozii erau prea zgomotoși sau, din contră, prea tăcuți, că într-o bună zi vor părăsi căminul părintesc sau că nu va scăpa niciodată de ei. Se trezea dimineața remarcând părul gălbui de pisică lipit pe rochia neagră pe care o atârnase de spătarul scaunului din dormitor, observând că-i lipsea un papuc, că Hanna avea cearcăne mari sub ochi, că grămada de haine pe care își propusese de aproape o lună să le ducă la colțul străzii era tot acolo, că bărbia lui Jake era afectată teribil de acnee juvenilă, că mirosea a mâncare pentru pisici stricată și că nimeni nu părea dispus să ducă gunoiul, familia ei leneșă mulțumindu-se să îndese tot mai adânc resturile în găleată.

Asta era pentru ea imaginea vieții perfecte: un șir de mirosuri neplăcute și de treburi casnice nerezolvate. Necazuri mărunte și facturi neplătite.

Până când, într-o dimineață, fiica ei, giuvaierul ei, ultima născută, sufletul, bucuria și mândria ei, plecase de acasă și nu se mai întorsese.

Cum se simțise oare în acele prime ore de la dispariție? Cu ce își umpluse creierul și sufletul, în locul tuturor grijilor mărunte? Groază. Durere. Disperare. Agonie. Agitație. Tristețe. Frică. O seamă de cuvinte pe cât de melodramatice, pe atât de slabe.

- Probabil că e la Theo, sugerase Paul. Ce-ar fi să o suni pe mama lui?

Știa deja că nu era la Theo. Ultimele cuvinte ale fiicei ei fuseseră:

- Mă întorc până la prânz. A mai rămas ceva din lasagna aia?

- O porție.

- N-o lăsa pe Hanna s-o mănânce. Nici pe Jake. Îmi promiți?

- Îți promit.

Apoi se auzise clănțănitul yalei de la intrare și sunele ambiental își redusese volumul, așa cum se întâmplă când cineva iese din casă. Trebuia să umple mașina de spălat, să dea un telefon și să-i ducă lui Paul, al cărui guturai i se păruse până atunci cel mai enervant lucru din lume, un Lemsip¹ la etaj.

„Paul e răcit.“

De câte ori repetase zilele trecute același lucru oricui binevoise s-o asculte? Un oftat îngrijorat, ochii dați peste cap.

¹ Denumirea comercială a unui medicament pe bază de paracetamol și vitamina C

„Paul e răcit. Povara mea. Viața mea. Fie-vă milă de mine.“

Totuși, o sunase pe mama lui Theo.

- Nu, îi răspunsese Becky Goodman, nu, îmi pare tare rău. Theo a stat acasă toată ziua și nu știe nimic de Ellie. Spune-mi dacă te pot ajuta cumva...?

După-amiaza se preschimbase în seară, iar ea le telefonase tuturor prietenilor lui Ellie, după ce fusese la bibliotecă, unde o lăsaseră să verifice înregistrarea camerei video și putuse constata că fiica ei nu trecuse pe acolo în ziua aceea. Soarele aproape apusese și casa coborâse într-un întuneric rece, punctat din când în când de explozii de lumină albă, căci pe cer se adunau fără zgomot nori de furtună. Între timp, cedase fricii crescânde care-i înnoda măruntaiele și sunase la poliție.

În acea seară, pentru prima dată în viață, îl urâse pe Paul. Îl urâse pentru halatul lui, pentru că era în picioarele goale, pentru că mirosea a așternuturi și a mucii, pentru că-și tot trăgea nasul, iar apoi și-l sufla zgomotos, cu un bolborosit oribil pe nări, pentru respirația lui greoaie care suna ca agonia unui monstru în urechile ei hipersensibile.

- Îmbracă-te, strigase la el. Te rog, îmbracă-te!

Bărbatul se conformase ca un copil certat și coborâse la parter după câteva minute îmbrăcat în haine de vacanță, cu pantaloni scurți de camuflaj și un tricou vesel. Foarte greșit. Greșit. Greșit. Greșit.

- Și suflă-ți nasul cum trebuie. Să nu te mai aud că ți-l tragi.

Din nou, îi urmase ordinele fără crâcnire. Îl privise cu dispreț mototolind șervețelul și târându-se până la coșul de gunoi ca să-l arunce.

Apoi venise poliția.

Apoi începuse lucrul acela.

Lucrul acela care avea să nu se mai termine niciodată.

Din când în când se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Paul n-ar fi fost bolnav în ziua aceea, dacă ar fi venit într-un suflet de la birou, la primul ei apel, cu costumul șifonat, plin de energie și de importanță, dacă ar fi stat drept lângă ea, ținând-o de mână, dacă nu și-ar fi tras nasul și n-ar fi arătat speriat, ar fi fost vreo diferență? S-ar fi descurcat mai bine? Sau ar fi găsit alte motive să-l deteste?

Poliția plecase la opt și jumătate. Hanna apăruse imediat după aceea în ușa bucătăriei.

- Mama, mi-e foame, îngăimase pe un ton de scuză.

- Iartă-mă, Doamne, cred că ești moartă de foame, îi răspunsese Laurel aruncând o privire la ceasul de perete.

Se ridicase cu greu în picioare și începuse să examineze cu ochi rătăciți conținutul frigiderului, alături de fiica ei.

- Pot să iau asta? o întrebase Hanna scoțând cutia Tupperware cu ultima porție de lasagna.

- Nu.

I-o smulsese din mână fără să-și dea seama. Hanna o privise șocată.

- De ce nu?

- Am spus nu, îi zisese pe un ton mai blând.

Îi pregătise fasole cu pâine prăjită și o privise mâncând. Hanna. Fiica ei mijlocie. Fata dificilă, obositoare. Cea cu care n-ai fi vrut să te găsești pe o insulă pustie în mijlocul oceanului. Un gând teribil îi răsărise în minte înainte să apuce să se cenzureze: „Tu ar fi trebuit să dispari, și Ellie, să mănânce fasole pe pâine“.

Îi mângâiase tandru obrazul cu dosul palmei și ieșise din bucătărie.

3

ATUNCI

Primul lucru pe care Ellie n-ar fi trebuit să-l facă fusese să ia o notă proastă la matematică. Dacă s-ar fi pregătit mai bine, dacă ar fi fost mai isteată, dacă n-ar fi fost atât de obosită în ziua examenului, dacă nu s-ar fi simțit atât de împrăștiată, dacă n-ar fi petrecut mai mult timp căscând decât concentrându-se, dacă ar fi luat un A în loc de un B+, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Dacă se ducea chiar mai mult în urmă, înainte de testul la matematică, dacă nu s-ar fi îndrăgostit de Theo, dacă, în locul lui, ar fi iubit un băiat slab la matematică, un băiat căruia nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie de această materie sau de rezultatele la învățătură, un băiat fără ambiții, sau, chiar mai bine, dacă n-ar fi existat nici un băiat, atunci nu ar mai fi simțit nevoia să fie la fel de bună ca el sau chiar mai bună, ci ar fi fost fericită cu acel B+ și nu și-ar mai fi rugat mama, în aceeași seară, să-i angajeze un mediator la matematică.

Prin urmare, îl găsisese. Primul punct de inflexiune pe axa timpului. Acolo, pe la ora patru și jumătate, într-o după-amiază de miercuri din luna ianuarie.

Când ajunsese acasă era plină de nervi. I se întâmpla des, deși o lua întotdeauna prin surprindere. Așa se întâmpla. În clipa când își vedea mama sau îi auzea

vocea era cuprinsă de o nervozitate irațională, și toate lucrurile pe care nu fusese în stare să le spună sau să le facă la școală – căci era cunoscută ca o persoană drăguță, iar odată ce ți-ai câștigat această reputație nu vrei s-o pierzi – răbufneau într-un șuvoi nestăpânit.

- Profu' de mate e de căcat! strigă trântindu-și ghiozdanul pe un scăunel din antreu. De căcat! Îl urâsc!

Nu-l ura, de fapt. Se ura pe ea fiindcă o dăduse-n bară, dar nu putea s-o spună.

- Ce s-a întâmplat, draga mea? o întrebă mama ei de la chiuveta din bucătărie.

- Tocmai ți-am spus! Nu-i spusese nimic, dar nu conta. Profu' meu de mate e groaznic. O să pic la GCSE¹. Am nevoie de un meditator. Pe bune, chiar am nevoie de un meditator.

Intră în bucătărie și se trânti dramatic pe un scaun.

- Nu ne permitem un meditator. De ce nu te înscrii la cercul de matematică de după ore?

Aici apărea a doua inflexiune pe axa timpului. Dacă n-ar fi fost atât de răsfățată, dacă n-ar fi așteptat ca mama ei să fluture o baghetă magică și să-i rezolve toate problemele, dacă ar fi avut cea mai mică idee despre starea finanțelor familiei, dacă i-ar fi păsat și de altcineva în afară de propria persoană, toată conversația s-ar fi oprit acolo. Ar fi răspuns: „OK. Am înțeles. Așa o să fac“.

Dar nu, ea insistase, insistase și iarăși insistase. Se oferise să plătească din banii ei. Venise cu exemple de colegi *mult* mai săraci care aveau meditatori acasă.

¹ General Certificate of Secondary Education, echivalentul examenului de bacalaureat în Marea Britanie

- Ce-ar fi să căutăm pe cineva de la școală? Poate găsim un coleg mai mare dispus să-ți dea meditații pentru câțiva bănuți și o felie de chec.

- Ce? Nici gând! Dumnezeuule, ar fi atât de jenant!

Așa dispăruse, strecurându-se șerpește, încă o șansă de a se salva. Adio. Nici măcar nu-și dăduse seama.